

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/5/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010530
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3813010530.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému H. F. pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na verejnom zasadnutí 31.marca 2015 o odvolaní obžalovaného H. F. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/154/2013, zo dňa 14.októbra 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného H. F. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/154/2013, zo dňa 14. októbra 2014 bol obžalovaný H. F. uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v skorých ranných hodinách dňa 20.10.2010 v sídle spoločnosti VENER NOVA, s.r.o. v Banskej Štiavnici, Dolná 13/A, ako vodič spoločnosti na základe pokynu konateľa Z. M. prevzal firemnú tržbu vo výške 671,99 Eur, ktorú však v zmysle príkazu zamestnávateľa do prevádzky v Prievidzi, na Ulici Moštenickej 6, nedodal, túto si prisvojil a použil na nezistený účel, čím spôsobil spoločnosti VENER NOVA s.r.o. so sídlom v Banskej Štiavnici, Dolná 13/A, IČO:36617342, škodu vo výške 671,99 Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu vo výmere 15 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. okresný súd poškodenú spoločnosť VENER NOVA s.r.o. so sídlom Banská Štiavnica, Dolná 13/A, IČO:36617342 s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej pätnásťdňovej lehote odvolanie obžalovaný H. F. proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, pretože zo spáchania skutku sa necíti byť vinným. V jeho podrobnom písomnom odôvodnení prostredníctvom svojho obhajcu poukázal predovšetkým na to, že poškodený trestné oznámenie podal až so značným časovým odstupom a viackrát ho opravoval a dopĺňal najmä tým, že upravil dátum spáchania skutku i sumu, ktorá mala byť odcudzená. Zámerne tiež uvádzal nepravdivé okolnosti ohľadom jeho skutočného nástupu do zamestnania, keď pritom najmä z výpovedí svedkov G. T., R. T., J. J. a J. S. je zrejmé, že on už najmenej pár dní pred 20.októbrom 2010 u poškodeného pracoval ako vodič rozvozu pekárenských výrobkov. Pokiaľ súd prvého stupňa za jeden z rozhodujúcich dôkazov pri uznaní jeho viny považoval výpoveď svedkyne J. R., jej pamäťové schopnosti spochybňuje skutočnosť, že pri svojej výpovedi v prípravnom konaní uvádzala úplne iný dátum, kedy k odovzdaniu hotovosti malo dôjsť a navyše aj uviedla, že jej prevzatie tržby v inkriminovaný deň mal do zošita tržieb aj podpísať. Pokiaľ ho táto svedkyňa na hlavnom pojednávaní mala opoznať ako osobu, ktorá od nej prevzala hotovosť, bolo to za situácie, keď pred ňou ako svedkyňou stál on ako človek, proti ktorému sa trestné konanie vedie, preto pri takejto situácii nemožno hovoriť o opoznaní páchatel'a.

Nevieryhodné a nepravdivé je aj tvrdenie tejto svedkyne, že jej on mal podpísať prevzatie tržby aj na samostatnom doklade a že tento doklad priamo s tržbou poslala do firmy práve po ňom a to o to viac, že svedkyňa J. R. sama uvádza, že obžalovaný bol pre ňu neznáma osoba a s odovzdávaním tržby jej neznámej osobe by mala vážne výhrady. Neexistuje pritom žiadny priamy listinný dôkaz, že by on osobne prevzal od predavačky tržbu a v akej výške. Z výpovede svedka G. T., ktorý tiež robil rozvoz tovaru aj do predmetnej predajne je pritom zrejmé, že jemu tržba osobne nikdy odovzdávaná nebola. Podľa jeho názoru okresný súd nesprávne vyhodnotil aj obsah a povahu náhodného stretnutia medzi poškodeným a obžalovaným niekedy v roku 2011 v prítomnosti svedkýň W. X. a T. H., kde sa mal on priznať, že urobil chybu a že peniaze vráti, pretože on si myslel, že poškodený od neho požaduje vrátenie zálohy v sume 150 Eur, ktorú od poškodeného prevzal pri nástupe do zamestnania. On pritom 20. októbra 2010 pracovnú zmenu neukončil riadnym spôsobom na podklade telefonickej hádky medzi ním a poškodeným, ktorej podstata spočívala v nesplnení podmienok dohodnutých s poškodeným, keď mu napriek jeho príslubu nebola vystavená pracovná zmluva a keď mu poškodený vyčítal, že motorové vozidlo dal opraviť do servisu bez jeho súhlasu, po čom došlo zo strany poškodeného k jeho verbálnemu urážaniu, čo on vyriešil tým, že motorové vozidlo poškodeného nechal odparkované pred sídlom prevádzky. Na podklade uvedených dôvodov je zrejmé, že mu vina jednoznačne preukázaná nebola a preto z dôvodu aplikovania zásady „in dubio pro reo“ navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a v konečnom dôsledku ho spod obžaloby v celom rozsahu oslobodiť. V prípade ak by odvolací súd dospel k záveru o nesplnení podmienok na jeho oslobodenie spod obžaloby, navrhol zrušenie napadnutého rozsudku iba vo výroku o treste a uloženie spravodlivého a zákonného trestu najmä s prihliadnutím na dlhší časový odstup od spáchania skutku. Obžalovaný H. F. naviac v konečnom návrhu na verejnom zasadnutí súdu druhého stupňa nesúhlasil s prípadným uložením trestu povinnej práce v prípade uznania jeho viny, pretože on predmetný skutok naozaj nespáchal.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu s poukazom na správny a zákonný rozsudok okresného súdu navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Krajský súd na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 14. januára 2015, vykonal verejné zasadnutie dňa 31. marca 2015 a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine, treste a náhrade škody napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného H. F. nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu vecí a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o popierajúce výpovede obžalovaného H. F. (potvrdil v nich pritom v odvolacích námietkach spochybňovaný termín, kedy sa mal skutok stať - skoré ranné hodiny dňa 20.10.2010, kedy ako vodič spoločnosti VENER NOVA s.r.o. so sídlom v Banskej Štiavnici priviezol tovar do predmetnej predajne v Banskej Štiavnici), ale predovšetkým o usvedčujúce svedecké výpovede predovšetkým priamej svedkyne J. R., o objektívnosti a hodnovernosti ktorých neboli zistené žiadne právne relevantné pochybnosti, ale naopak, s jednoznačne usvedčujúcimi výpoveďami tejto svedkyne, ktorá obžalovaného ako osobu, ktorej dňa 20.10.2010 tržbu vo výške 671,99 Eur osobne odovzdala s tým, že obžalovaný ju mal zase odovzdať v sídle poškodenej spoločnosti, bez akýchkoľvek pochybností identifikovala a hodnoverne vysvetlila, prečo s výnimkou záznamu v zošite nemohla predložiť aj doklad o prevzatí uvedenej sumy obžalovaným s jeho podpisom, korešpondujú aj ďalšie vo veci vykonané dôkazy, na ktoré podrobne poukázal okresný súd v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku (aj krajský súd v tomto smere poukazuje predovšetkým na svedecké výpovede W. X. i T. H., tiež poškodeného Z. M. i listinné dôkazy a z nich najmä už spomenutý záznam svedkyne J. R. v zošite so záznamami o tržbách, konkrétne aj z 20.10.2010) a v neposlednom rade aj správanie samotného obžalovaného v inkriminovaný deň, keď tento aj podľa svojho vlastného priznania po návrate z Banskej Štiavnice vozidlo poškodenej spoločnosti iba odstavil neďaleko sídla firmy a do práce viac nenastúpil. Okresný súd svoje skutkové zistenia dostatočne podrobne, vecne správne a aj veľmi presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného H. F.. Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako

okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybné usvedčujú obžalovaného H. F. zo spáchania žalovaného skutku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nepovažoval preto odvolací súd za dôvodné a neakceptoval ich.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného H. F. zhodne s obžalobným návrhom ako prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, ani v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného H. F., ktoré vo svojej podstate sú len opakovaním jeho obhajobných výpovedí prednesených už pred okresným súdom a s ktorými sa ten dostatočne a vecne správne vypořiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval za opodstatnené a preto v podrobnostiach poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa stotožnil.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, ktorý bol obžalovanému H. F. podľa § 49 ods. 1 písm. a/ a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 15 mesiacov, zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Aj tieto dôvody, keďže sú správne, si odvolací súd osvojil a odkazuje na ne. Keďže odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku vo vzťahu k týmto výrokom, neakceptoval ani v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného. So zreteľom na uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom a keďže nezistil pochybenie okresného súdu ani vo výroku o náhrade škody, ktorý má svoje opodstatnenie v ustanovení § 288 ods. 1 Tr. por., preto odvolanie obžalovaného H. F. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.